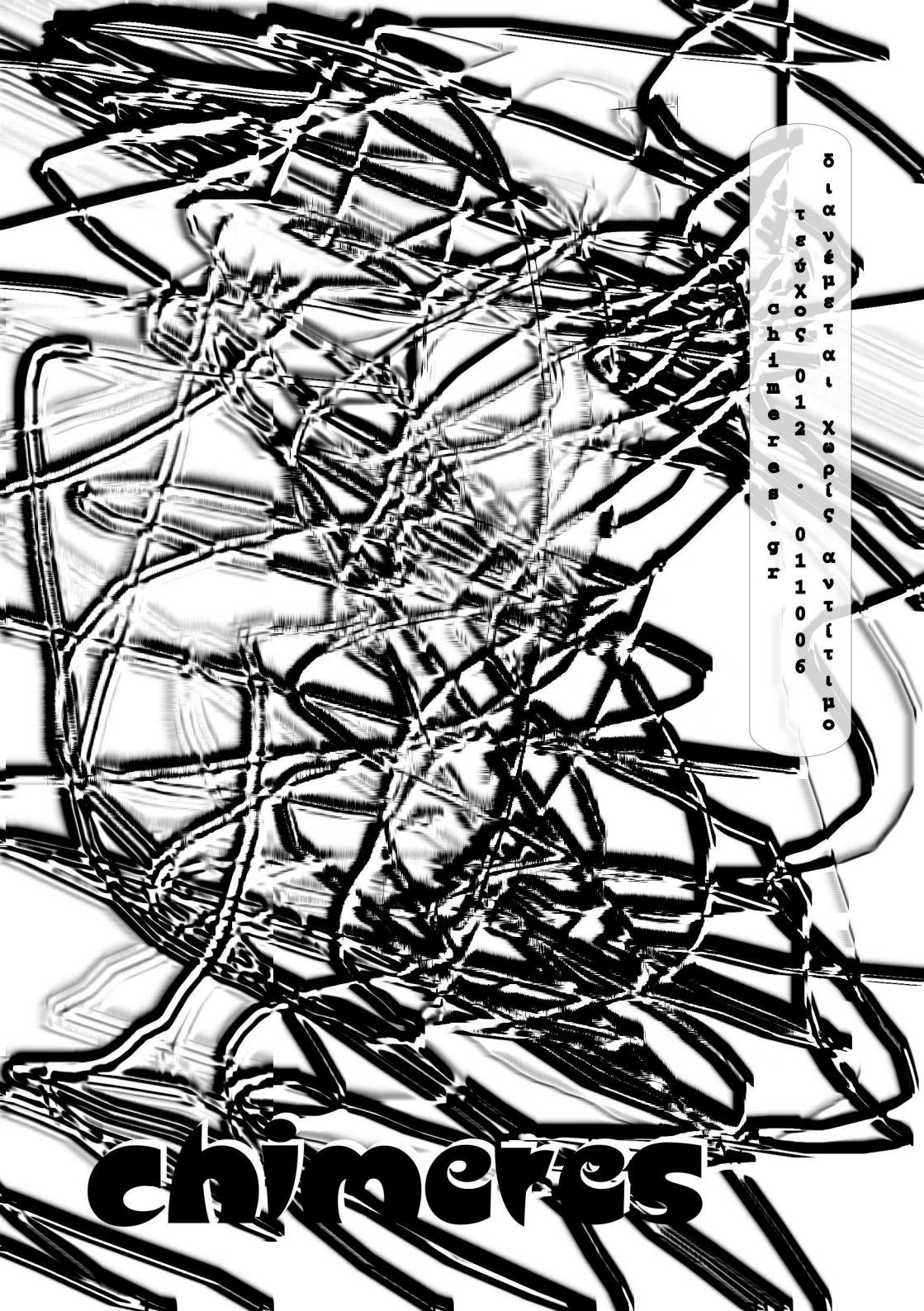

διαλέπεται χερσὶ ἀντίτιμ
τέτυχος 012
chimeres.gr 011006

chimeres

...στα ασφυκτικά μονοπάτια προβάρουμε τον άναρχο χορό μας, τις μάσκες της ομοιομορφίας καταστρέφουν οι μεταμορφώσεις μας, τη σιωπή της ενοχής διακόπτουν οι μελωδικοί ολολυγμοί μας, στο περιθώριο μιας άδειας σελίδας αναδύονται με ορμή, νηφάλια, οργισμένα κι αέναα: οι χίμαιρές μας

συντακτική ομάδα:

baphomet

comzeradd

δικαίος

stamen_feson

σελιδοποίηση:

comzeradd

επικοινωνία:

mail ["περιοδικό χίμαιρες"]

τ.θ. 42080, τ.κ. 12101]

email [mail@chimeres.gr]

copyleft: επιτρέπεται η αναδημοσίευση υλικού, χωρίς την άδεια της συντακτικής ομάδας, σε έντυπα και άλλα μέσα, που λειτουργούν με άδεια copyleft.

διανομή:

αθήνα [βιβλιοπωλεία: αλφειός, βαβέλ, ελεύθερος τύπος, εναλλακτικό, λεμόνι, πρωτοπορεία, ναυτίλος, solaris, tilt - cafe/bar: αθήναιο, αστάρι, μικρό, ποδήλατο - γενικά: μικρό μουσικό θέατρο, nosotros]

πειραιάς [βιβλιοπωλεία: underground - cafe/bar: lemon]

περιστέρι [cafe/bar: μικρό, intro]

«Στο μέτρο που η κοινωνία ονειρεύεται την ανάγκη, το όνειρο γίνεται αναγκαίο. Το θέαμα είναι ο εφιάλτης της σύγχρονης αλυσοδεμένης κοινωνίας, που δεν εκφράζει τελικά παρά την επιθυμία της να κοιμηθεί. Το θέαμα είναι ο φρουρός αυτού του ύπνου.»

~ g. debor

το ημερολόγιο ενός τρελού - [comzeradd]

«Αν λες "σ' αγαπώ", τότε έχεις ερωτευτεί τις λέξεις.» ~ j. baudrillard

Θέλω να κλείσουν τα στόματα των ανθρώπων. Θέλω για ένα χρόνο, ίσως και παραπάνω, να χαθεί η δυνατότητα ομιλίας απ' το είδος που αυτο-αποκαλείται homo-sapiens. Ούτε κραυγές, ούτε νεύματα.

Σιχάθηκα τις λέξεις, τις εύκολες, που υπονοούν το επίπλαστο. Πάντα είναι εύκολες. Ακόμα κι όταν δυσκολευόμαστε να τις εκφέρουμε, πάλι εύκολες είναι. Ο μετασχηματισμός των αισθημάτων και των συναισθημάτων σε συμβολισμούς ανοίκειους.

Θέλω να δω πως θα εκφράσουμε τότε την αγάπη μας. Θέλω να δω αν θα γίνουμε κατανητοί. Όχι πως έχει μεγάλη σημασία. Η αγάπη είναι πράξη εγωιστική κατά μία έννοια. Δεν περιμένω κατανόηση, μόνο ικανοποίηση.

Αλλά όπως και να το κάνουμε έχει ένα ενδιαφέρον. Η ανικανότητα ουσιαστικού μετασχηματισμού της αγάπης, όχι σε κάτι που μετριέται, ούτε σε κάτι που το πιάνει η ακοή. Αλλά σε μια βεβαιότητα αναίτια. Μια βεβαιότητα που δεν στηρίζεται πουθενά. (Το αντίδοτο στα πηλίνα πόδια της βεβαιότητας είναι η αιώρηση.)

Δεν μπορούμε (όσο απελπισμένα κι αν το θέλουμε μερικές φορές) να μπούμε μες στο μυαλό των άλλων ανθρώπων. Περιοριζόμαστε στις εικασίες που εξάγουμε απ' τις συμπεριφορές (οι συμπεριφοριστές ψυχολόγοι μπορούν να σηκωθούν απ' τους τάφους τους). Αλλά λησμονούμε πως το ίδιο κάνουν κι οι άλλοι με μας.

Η ασάφεια στη συμπεριφορά μας είναι αναπόφευκτη, ίσως κι επιθυμητή. Στο μέτρο που τα λόγια είναι αναγκαία, το ψέμα θα τραγουδάει θριαμβευτικά. Όταν το τραγούδι τελειώσει, θα 'χουν μείνει μόνο σκελετοί. Το μόνο αληθινό είναι αυτό που λέει το σώμα μας, ακόμα και στον πιο ακίνητο χορό.

«Η ανώριμη αγάπη πρεσβεύει: "Σ' αγαπώ γιατί σε χρειάζομαι". Η ώριμη αγάπη πρεσβεύει: "Σε χρειάζομαι γιατί σ' αγαπώ"» ~ e. fromme

Δεν προλαβαίνω να το σκεφτώ αυτό. Αρκετά με τα λόγια. Στον κόσμο μου η ανωριμότητα συνήθως κυκλώνει τα λόγια... Νομίζω (και άρα αποκλείεται να κάνω λάθος) πως η ωριμότητα βρίσκεται μόνο στις κινήσεις. Όσο πιο χορευτικές τόσο πιο ώριμες...

επιφάνεια [roving eye]

Η επιφάνεια είναι μια βιτρίνα που γυαλίζει αλλά και θαμπώνει εύκολα. Γι' αυτό πάρτε ένα *azax* και αρχίστε τη δουλειά. Γρήγορα! Και μη σας ξεφύγει κανένα σημείο!

-Ηλίθιοι! Υπάνθρωποι! Ανέραστοι εγκληματίες!

Στο χάος οι προσπάθειές μου διογκώνονται, γιατί η αλήθεια πηγάζει από μέσα μου, παρά την ασκήμια της φωνής μου... Όπως διογκώνονται οι δυνάμεις κάτω απ' το νερό. Κάτω απ' την επιφάνεια της θάλασσας είμαι πιο δυνατός. Είμαι ανίκητος... Ελάτε καθάρματα να με εξοντώσετε αν τολμάτε! Δεν θα καταλάβετε για πότε θα βρεθείτε στον πάτο, που στην ουσία είναι το φυσικό σας περιβάλλον, σε ημιλιπόθυμη κατάσταση, παρακαλώντας τα ψάρια να σας κατασπαράξουν, να σας απαλλάξουν απ' το μαρτύριο.

-Σκουλήκια! Δολώματα για ψάρια!

Ο πάτος είναι ο τελικός προορισμός, γιατί μέσα στη βιασύνη σας να γυαλίσετε τη βιτρίνα σας, να καλλωπίσετε την βρώμική σας υπόσταση, δεν θα αντιληφθείτε την κρυφή χαραμάδα, το μικροσκοπικό άνοιγμα στη γωνιά του αστραφτερού δαπέδου που πατάτε, ικανό όμως να σας τραβήξει κάτω, σ' ένα βάθος τρομακτικό για σας, σ' ένα βυθό που για να σταθείτε όρθιοι στα πόδια σας, χρειάζεται ψυχικό σθένος, χρειάζεται ήθος και αλήθεια πέρα απ' τους χαζούς νομo-τυπους όρους και κανόνες του βιοκώδικά σας.

Η ουσία σας είναι ανούσια, η υπόστασή σας ανυπόστατη. Όλη σας η ζωή είναι ένα κρυφτούλι σκέψεων και συναισθημάτων. Ο καθρέφτης σας είναι μια βιτρίνα. Δείχνει μόνο ένα προσωπείο, μια μάσκα τόσο γελοία που είναι ακατάλληλη ακόμα και για το καρναβάλι! Φανερωθείτε! Πετάξτε από πάνω σας αυτό το υλικό που έχετε επιλέξει για καμουφλάζ. Η γυμνή αλήθεια είναι πολύ πιο όμορφη όσο άσχημη κι αν είναι...

ο μικρός πλούσιος - [δικαίος]

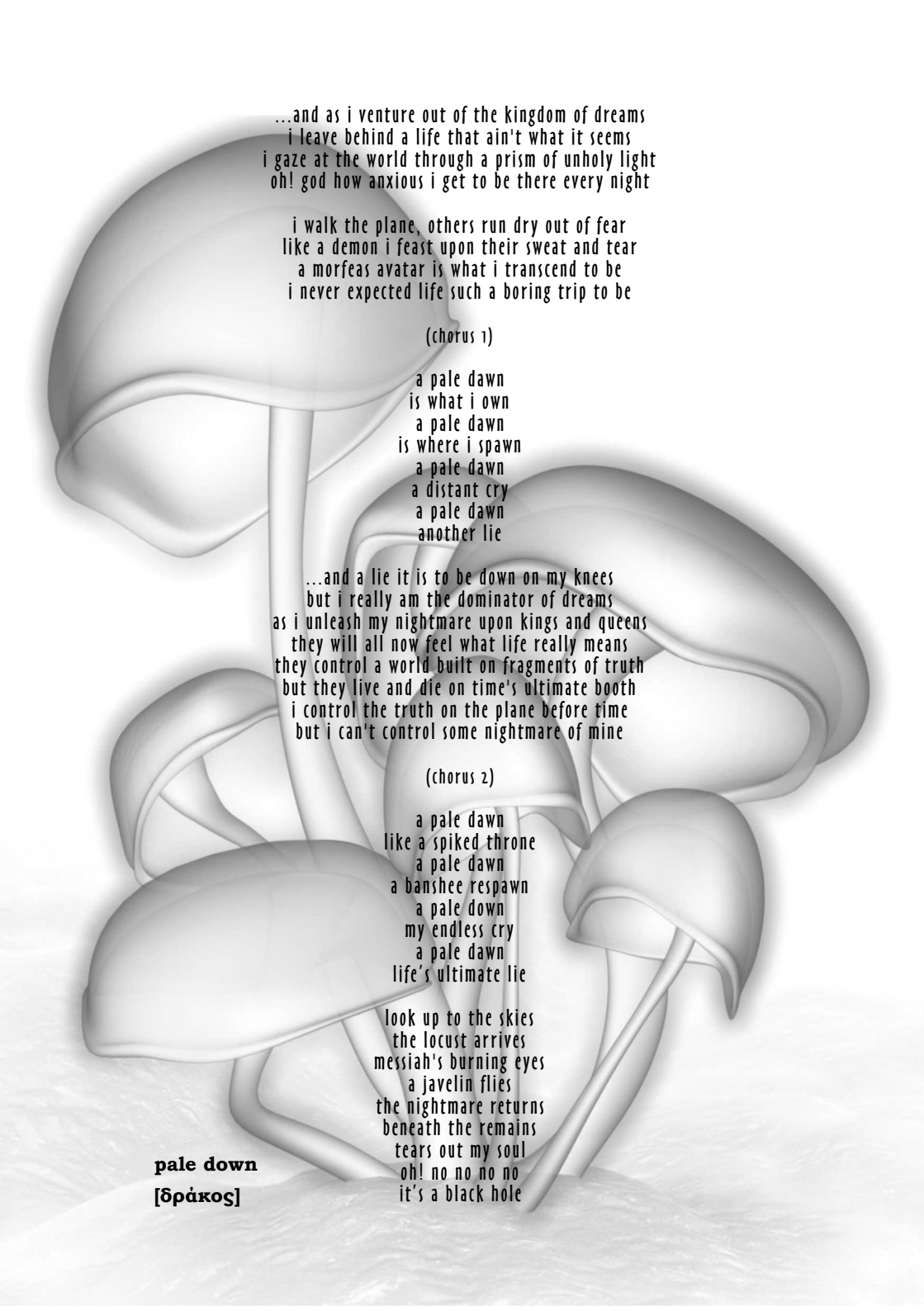
Τα κέρματα εγγάλισαν την καρδιά ενός μικρού.
Όταν θα γίνεις άνδρας είπανε, θα τα λατρεύσεις.
Και ποτέ να μην κεράσεις φίλο ή γνωστό
μήτε η μάνα σου να δει στο χέρι σου συμπόνια
μήτε κι ο άγιος νερό-σταγόνα μη σου πάρει
γιατί ο κέρνινος οχτρός σ' εκλιπαρεί σα φίλος!

Όταν θα γίνεις άνδρας, είπανε, οι συγγενείς του γύρα.
Τα κέρματα αποκόμισις, κληρονομιά σου θα' ναι
απ' τους γονιούς που μάζευαν σιγά σιγά τη λύρα.
Κι εδραίωσις του κύρους σου οι πατημένες σάρκες.
Τα πλούτη σου χρυσαφικά, σμαράγδια και ρουμπίνια.
Στο προσκεφάλι σου σιμά, της ζήλειας παραστάτες!

Επίσημα τον έχρισαν της τάξης κληρονόμο.
Η χρίσις τον εβάραινε γιατί καρπός υπήρξεν
απ' τον ιδρώτα των πτωχών και εξαθλιωμένων,
από τη δούλειψη γυμνών, οίκοθεν κατωτέρων.
Τις οίδε που κηδεύθησαν, πιο χώμα τους πλακώνει!
Μακρά η μνήμη των, βουβή. Τις οίδε αν θυμώνει!

Χρυσηλασίαν ήρχισεν στην πλουτοφόρον κάσαν.
Το σκάλισμα ανεκτίμητο και ο μικρός κοιτάει
ψυχρά τη μοίρα που σιμά το σέρνει, το βαπτίζει
εις τα νερά που συγκροτούν και συντηρούν την κάστα.
Απλώνει τα χεράκια του, το θώρι του υψώνει
κι οι πανταχού δειλόψυχες ζωές.. σκιές ακόμη.

...and as i venture out of the kingdom of dreams
i leave behind a life that ain't what it seems
i gaze at the world through a prism of unholy light
oh! god how anxious i get to be there every night

i walk the plane, others run dry out of fear
like a demon i feast upon their sweat and tear
a morfeas avatar is what i transcend to be
i never expected life such a boring trip to be

(chorus 1)

a pale dawn
is what i own
a pale dawn
is where i spawn
a pale dawn
a distant cry
a pale dawn
another lie

...and a lie it is to be down on my knees
but i really am the dominator of dreams
as i unleash my nightmare upon kings and queens
they will all now feel what life really means
they control a world built on fragments of truth
but they live and die on time's ultimate booth
i control the truth on the plane before time
but i can't control some nightmare of mine

(chorus 2)

a pale dawn
like a spiked throne
a pale dawn
a banshee respawn
a pale dawn
my endless cry
a pale dawn
life's ultimate lie

look up to the skies
the locust arrives
messiah's burning eyes
a javelin flies
the nightmare returns
beneath the remains
tears out my soul
oh! no no no no
it's a black hole

pale dawn
[δράκος]

Σήμερα

λέω να πάω για ψώνια. Έχει
τόσο γλυκιά μέρα που θα ήταν κρίμα να
πάει χαμένη. Είναι απόγευμα με ένα
πεντακάθαρο ουρανό και έναν αέρα που σε χαϊδεύει.
Οι ρυθμοί της πόλης έχουν χαλαρώσει. Όλα φαίνονται
ήρεμα και γαλήνια. Θέλω να ψωνίσω σήμερα! Θέλω να
περπατήσω την πόλη και να χαζεύω σαν τον μεγαλύτερο αργό-
σχολο. Αισθάνομαι όμορφος σήμερα. Έτσι νιώθω!. Θέλω να κάνω
δώρο στον εαυτό μου για να θυμάμαι αυτό το απόγευμα. Σήμερα είμαι
ερωτευμένος μ' αυτή την πόλη. Σήμερα έχω διάθεση να σταματήσω όλες
τις κοπέλες και να πιάσω κουβέντα μαζί τους. Δεν έχω άγχος. Ναι, δεν έχω
άγχος σήμερα! Επιτέλους, αισθάνομαι όπως εσείς. Ξέρω ότι θα είμαι έτσι
μέχρι να πέσει ο ήλιος, αλλά τουλάχιστον θα έχω ήσυχο ύπνο απόψε. Τι
όμορφα που είναι σήμερα! Θέλω να σπαταλήσω όλα μου τα χρήματα σε
παιδιαριστικές χαζομάρες για το δωμάτιο μου. Ναι, αυτό είναι! Θέλω να
γεμίσω μια αγκαλιά από τα πιο ανόητα παιχνίδια. Μόνο να είναι φτηνά και
πολύχρωμα.

Θέλω
να φτάσω
Πλάκα! Έχω την
αίσθηση ότι θα συ-
ναντήσω μια μεγάλη αγάπη
εκεί. Είναι εκεί... την δια-
θάνομαι, αλλά τραβάμε δια-
φορετικούς δρόμους. Θα εμφανιστεί
όταν το θελήσει εκείνη. Πάντα έτσι
γίνεται. Άλλη μια ματαίωση απόψε. Αλλά
δεν με πειράζει... θα έρθει. Το ξέρω ότι θα
έρθει και θα είναι όμορφα... πιο όμορφα από
ποτέ.

Αρχίζει και
κάνει ψύχρα.
Περπατώ τόση ώρα
και τελικά δεν ψώνισα
κάτι. Δεν πρόσεξα αν
είναι ανοιχτά και τα
μαγαζιά, ούτε καν αν έχω
χρήματα για να πω την
αλήθεια. Αλλά μικρή σημασία
έχει. Η ώρα πέρασε και μαζί
το νούμερό μου... τις σκέψεις
καταλαμβάνει η γνωστή νευ-
ρικήτητα καθώς επιστρέφω
στον θάλαμο... ας είναι...
κατεβαίνω εδώ με την ελπίδα
ότι θα σε συναντήσω την
επόμενη φορά. Πάντως είμαι
σίγουρος ότι δεν θ' αργήσει.
Έχω αρχίσει και σου χαμογελάω.
Καληνύχτα...

η δική μου πατησιών
[ε.γ.]

nouvelle vague (μέρος 2ο) - [baphomet]

Είναι λοιπόν το τέλος της δεκαετίας του '50, όταν οι συντάκτες των cahiers αποφασίζουν να περάσουν στην αντιπίθεση και να συμμετάσχουν οι ίδιοι στην ενεργό "δράση" του κινηματογράφου. "Θα πρέπει αυτήν τη στιγμή, με τον τρόπο μου, να κάνω στον κινηματογράφο αυτό που κάνει το βιετνάμ στην καμπότιξη, να ανακατευτώ σε πράγματα που δε με αφορούν", γράφει ο godard μεταξύ σοβαρού και αστείου οριοθετώντας έτσι το 1959 ως τη χρονιά που ξεκινά η nouvelle vague.

Τρεις ταινίες κάνουν την εμφάνιση τους εκείνη τη χρονιά, το «με κομμένη την ανάσα» (a bout de souffle) του godard, τα «τετρακόσια χτυπήματα» (les quatre cents coups) του truffaut (που πήρε βραβείο σκηνοθεσίας στις κάννες το 1960) και το «χιροσίμα αγάπη μου» (hiroshima mon amour) του alains resnais.

Η πρώτη αυτή ταινία του francois truffaut, διαθέτει αρκετά αυτοβιογραφικά στοιχεία. Ουσιαστικά στα «τετρακόσια χτυπήματα» παρακολουθούμε ένα νεαρό αγόρι που μέσα από τις συνεχείς συγκρούσεις με το περιβάλλον του, προσπαθεί να εισέλθει στον κόσμο των μεγάλων. Εγκαινιάζεται λοιπόν εδώ ένας νέος ήρωας, ο antoine doinel, το κινηματογραφικό alter ego του σκηνοθέτη, που μαζί του θα ταξιδέψουμε σε ακόμα τέσσερις ταινίες του και που υποδύεται με επιτυχία ο jean pierre leaud, στις: 1' amour a vingt ans (ο έρωτας στα είκοσι, 1962), baisers voles (κλεμμένα φιλιά, 1968), domicile conjugal (παράνομο κρεβάτι, 1970) και 1' amour en fuite (η αγάπη το βάζει στα πόδια, 1979).

Ο «αιώνιος έφηβος» francois truffaut είναι αυτός που θα θέσει τις βάσεις για τη θεωρία του «auteur», σύμφωνα με την οποία ο σκηνοθέτης είναι ο πρωτεύων δημιουργός μιας ταινίας. Σ' αυτήν την περίοδο, ανήκουν και οι ταινίες του: tirez sur le pianiste (1960), jules et jim (1961), la peau douce (αμαρτωλές σχέσεις, 1964), το εκπληκτικό fahrenheit 451 (1966) και la marriee etait en noir (Η νύφη φορούσε μαύρα, 1967).

Σε καμιά περίπτωση όμως οι σκηνοθέτες της nouvelle vague δεν είναι στο απυρόβλητο. Για παράδειγμα ο truffaut βρέθηκε σε δύσκολη θέση μπροστά στην κριτική που το ασκήθηκε, όταν σιράφηκε σε μια «ύποπτη» για την αριστερά κινηματογραφοφιλία με το "η νύφη φορούσε μαύρα" (1967) και κυρίως όταν πήρε το όσκαρ με την "αμερικάνικη νύχτα" το 1973, μια ταινία

πάνω στην αγάπη του για τον κινηματογράφο.

Ένας από τους πιο παρεξηγημένους και πολύ παραγωγικούς σκηνοθέτες της περιόδου αυτής, είναι ο claud chabrol. Μέλος κι αυτός της ομάδας που αρθρογραφεί στο περιοδικό "cahiers du cinema" θα δημοσιεύσει το 1957 μαζί με τον eric rohmmer μια αρκετά εμπεριστατωμένη μελέτη σχετικά με τον alfred hitchcock, έναν σκηνοθέτη όπου μαζί με τον fritz lang, θα αναφερθεί πυκνά συχνά και στις ταινίες του. Η πρώτη του ταινία le beau serge (ο ωραίος σέργιος, 1958) είναι ουσιαστικά ο προάγγελος της nouvelle vague. Ωστόσο ήδη με τη δεύτερη ταινία του les cousins (τα ξαδέρφια, 1959) θα προκαλέσει θύελλα αντιδράσεων και παρεξηγήσεων σε σημείο που μερίδα του τύπου να την χαρακτηρίσει ως φασιστική. Η ένταση θα κορυφωθεί το 1960 με την προβολή της ταινίας les bonnes femmes (επιπόλαιες γυναίκες) η οποία θα τύχει της περιφρόνησης μερίδας της κριτικής και του κοινού. Μετά από μια σειρά δημιουργιών με θέμα κυρίως την κατασκοπευτική σάτιρα, θα επανέλθει δριμύτερος το 1967 με το les biches (οι ελαφίνες), ενώ ταινίες όπως το la femme infidele (η άπιστη γυναίκα, 1968) και le boucher (ο χασάπης, 1969) θα σηματοδοτήσουν μια νέα φάση της πορείας του, καταξιώνοντας τον, ως έναν πολύ σημαντικό καλλιτέχνη της περιόδου αυτής.

Η agnes varda αν και μας παρουσιάζεται για πρώτη φορά το 1961 με την ταινία cleo de 5 a 7 (Δύο ώρες απ' τη ζωή μιας γυναίκας), ωστόσο έχει επικρατήσει να αποκαλείται χαριτολογώντας ως η "γιαγιά του νέου κύματος". Αιτία γι' αυτό είναι το γεγονός ότι από το 1954 έχει σκηνοθετήσει ταινίες μικρού και μεσαίου μήκους, αν και η μεγάλη της αγάπη είναι τα ντοκιμαντέρ. Γεγονός το οποίο την επηρέασε και στις ταινίες με την χρήση, για παράδειγμα, της κάμερας στο χέρι, μια καινοτομία που χαρακτηρίζει τους σκηνοθέτες της nouvelle vague, προσδίδοντας έτσι μια μοναδική αίσθηση ρεαλισμού. Στις ταινίες της, αυτής της περιόδου, συγκαταλέγονται οι: le bonheur (η ευτυχία, 1965), les creatures (παιχνίδι με το διάβολο, 1966), loin du vietnam (μακριά από το βιετνάμ, 1967) και lions love (1969).

Ο alain resnais, αν και ηλικιακά συνδέεται με τους σκηνοθέτες, οι οποίοι δέχθηκαν έντονη κριτική από τους αρθρογράφους των cahiers du cinema, ωστόσο έρχεται σε ρήξη με το λεγόμενο cinema du papa (σινεμά του μπαμπά) καθώς χρησιμοποιεί μια ιδιαίτερη μέθοδο κινηματογράφησης, με αποτέλεσμα να συγκαλείται κι αυτός στους δημιουργούς της nouvelle vague. Γεγονός το οποίο γίνεται εμφανές τόσο στην ταινία hirosshima mon amour (χιροσίμα αγάπη μου, 1959), όπου μέσα από μια ερωτική ιστορία διαπραγματεύεται την επιρροή που ασκεί η ιστορική μνήμη στη διαμόρφωση

της ατομικής και κοινωνικής ταυτότητας, όσο και στις υπόλοιπες ταινίες της περιόδου αυτής όπως: *l' annee derniere a marienbad* (πέρυσι, στο μαρίενμπαντ, 1961), *muriel* (ο γυρισμός του αγαπημένου, 1963), *la guerre est finie* (ο πόλεμος τελείωσε, 1966), *loin du vietnam* (μακριά από το βιετνάμ, 1967) και *je t' aime, je t' aime* (σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, 1968).

Ο jacques demy ξεκινώντας κι αυτός από το χώρο του ντοκιμαντέρ αλλά και του κινούμενου σχεδίου, θα ασχοληθεί στη συνέχεια με τον κινηματογράφο παρουσιάζοντας και εκεί το πολύπλευρο ταλέντο του, με ταινίες όπως: *lola* (1961), *les sept peche capitaux* (τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα, 1962), *la baie des anges* (το λιμάνι των αγγέλων, 1963), *les parapluies de cherbourg* (οι ομπρέλες του χερβούργου, 1964), *les demoiselles de rochefort* (τα κορίτσια του ροσφόρ, 1967) και *the model shop* (το φωτομοντέλο, 1969).

Από τους αρχικούς συμμετέχοντες στην ομάδα του cahiers du cinema υπήρξε και ο jacques rivette. Ο οποίος αν και ξεκίνησε ως βοηθός του renoir κατάφερε στη συνέχεια να παρουσιάσει, σε αρκετά αραιά διαστήματα είναι η αλήθεια, κάποια δικά του δημιουργήματα, όπως: *paris nous appartient* (1960), *suzanne simonin, la religieuse de diderot* (ο έρωτας μιας μοναχής, 1966) και *l' amour fou* (1968).

Τέλος, δεν θα μπορούσαμε να κλείσουμε το αφιέρωμα αυτό στη nouvelle vague χωρίς να αναφερθούμε στον eric rohmer. Από το 1950 αρχίζει να σκηνοθετεί ταινίες μικρού μήκους και το 1959 υπογράφει την πρώτη μεγάλου μήκους προσπάθεια του με τίτλο *le signe du lion* (στον αστερισμό του λέοντα, 1959). Στις ταινίες του που θα ακολουθήσουν: *la carriere de suzanne* (1963), *paris vu par* (1965), *la collectionneuse* (άλμπουμ εραστών, 1967) και ιδιαίτερα στο *ma nuit chez maude* (μια νύχτα με τη μωντ, 1969) παρακολουθούμε μια διεισδυτική ανάλυση, σε συνδυασμό με μια ελαφριά ειρωνεία, σχετικά με την ερωτική συμπεριφορά των ηρώων του και τις προσπάθειες τους να την ελέγξουν.

Είναι εμφανές λοιπόν ότι τα τελευταία χρόνια η nouvelle vague έχει κι αυτή με τη σειρά της υπερβολικά εξηγηθεί και παρεξηγηθεί. Ο κινηματογράφος μετά το διάστημα της νεοκυματικής δόξας δεν πρέπει να υποτιμάται, γιατί μεταξύ άλλων, απέδειξε ότι μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς υπέρογκους προϋπολογισμούς, μετατρέποντας τον έτσι σε πομπό και δέκτη της κοινωνικής πραγματικότητας. Προσοχή όμως στον κινηματογράφο εκείνον που μας παρασύρει σ' ένα είδος εικονολατρίας. Διότι δυστυχώς μόνο το κενό, το εντυπωσιακό, το γυμνό και το τέλειο είναι στις μέρες μας συνήθως εμπορεύσιμα...

persona non grata

τεύχος 01: Οκτώβριος 2006

Οι καλύτερες λέξεις κολυμπάνε ακόμα μέσα στο σάλιο μας

Οι καλύτερες σκέψεις είναι ακόμα στο μυαλό μας

Τα σοβαρότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε
δεν μπορούν να λυθούν
αν μείνουμε στο ίδιο επίπεδο σκέψης
που ειχαμε όταν τα δημιουργήσαμε

Δημοτικές εκλογές Τοπική αυτοδιοίκηση Τοπικές κοινωνίες

persona non grata

Μία συλλογική, ανεξάρτητη, εναλλακτική κίνηση και σκέψη, μία ελεύθερη έκφραση απόψεων, ένας διαρκής αγώνας για προάσπιση της διαφορετικής στάσης και αντιμετώπισης των πραγμάτων, ένα σκουπίδι στο ρουθούνι των "δυνατών", το ανεπιθύμητο ψηλάφισμα της πραγματικότητας, οι ρωγμές στην καλογουαλισμένη επιφάνεια του φαντασιακού, μικρές απόπειρες μεγάλης έντασης.

Μέσο μας, η δυνατότητα να πούμε αυτό που νιώθουμε και γνωρίσουμε, με πάθος για διάλογο και αναζήτηση της αλήθειας. Μια αναζήτηση που είναι δύσκολη, μια αλήθεια που πονάει, ένα έντυπο το οποίο βασίζετε στην δράση.

Μια κοινωνία γεμάτη από καταστάσεις και ανθρώπους και που μόνο ως "persona non grata" μπορούν να χαρακτηριστούν και που θα φροντίσουμε να είμαστε και εμείς persona non grata για αυτούς.

Τα φώτα της πόλης

Αστραπιαία, ποια σκέψη ποια εικόνα, σε προσπερνά όταν θέλω να σου μιλήσω για τα φώτα της πόλης;

Ίσως για μια βόλτα νύχτα Αυγούστου στην όμορφη, άδεια και γεμάτη φώτα Αθήνα; Ίσως για την αριστουργηματική ταινία του 1931 του μο-
ναδικού και αξεπέραστου Τσάρλι Τσάπλιν;

Όχι, θέλω να σου μιλήσω για τα φώτα της πόλης που κά-
ποιοι τα χρησιμοποιούν για να σε παραπλανήσουν. Θέλω να
σου μιλήσω για τα φώτα της παραπλάνησης των δημοτικών
αρχόντων.

Το φαινόμενο που παρατηρείται και με έχει εξοργίσει τους τε-
λευταίους μήνες. Κάθε γειτονιά κάθε δρόμος έχει γεμίσει φώ-
τα. Η νύχτα είναι μέρα πια. Τόσο φως!

Όχι. Με δυο τρεις λάμπες παραπάνω, με λάμπες πιο δυνατές
δεν πρόκειται να κερδίσετε την ψήφο μας. Οι δημοτικές αρχές
όλα τα διαθέσιμα συνεργεία τους και με ψηφοθηρική πονηράδα
εξάπλωσαν προσπάθουν να έλξουν τους δημότες με τους φωταγωγημένους αλλά Ηλύσια πεδία
δρόμους. Οι δημότες θέλουν καθημερινά, αληθινά και με ουσία έργα. Εξάλλου στις μέ-
ρες μας κανείς δεν ζητά την υπέρβαση-η οποία θα έπρεπε να είναι αυτοσκοπός του
κάθε εκλεγμένου- αλλά τα απλά πράγματα. Όλοι ζητάμε τον χαμένο πολιτισμό μας.
Πολιτισμός δεν είναι η μουσική, ο κινηματογράφος. Αυτά είναι τέχνη. Πολιτισμός είναι
η καθημερινή ζωή που τόσο δύσκολη έχει γίνει.

Η οδοντόκρεμα (της τοπικής αυτοδιοίκησης)

Υπάρχουν κάποια πράγματα στη ζωή που τα θεωρούμε δεδομένα. Μας φαντάζουν αδύνατα να αλλάξουν, αδύνατα να διαφοροποιηθούν έστω λιγάκι προς το καλύτερο. Υπάρχουν σοβαρά προβλήματα στη ζωή μας, στην κοινωνία μας, όμως **“δεν μπορούν να λυθούν αν μείνουμε στο ίδιο επίπεδο σκέψης που είχαμε όταν τα δημιουργήσαμε”**.

Η υπέρβαση είναι εφικτή, εφόσον θυμηθούμε τη βάση όλων αυτών και η βάση είναι κάτω από τις πατούσες του μυαλού μας. Τα προβλήματα της καθημερινής μας ζωής δεν είναι *οδοντόκρεμα που βγήκε από το σωληνάριο και δεν μπορεί να ξαναμπει μέσα...*

Δυστυχώς άλλο ένα τέτοιο πρόβλημα είναι και οι επερχόμενες «δημοτικές εκλογές». Τόσα χρόνια τώρα, καλούμαστε να «εκλέξουμε» αυτόν ο οποίος θα κατασπαράξει όσο κομψότερα γίνεται τα χρήματα τα **ΔΙΚΑ ΜΑΣ**, αυτόν που θα βολέψει όσο κομψότερα γίνεται τους «δικούς» του, αυτόν που θα είναι όσο κομψότερα γίνεται ντυμένος στις εκδηλώσεις, στις δεξιώσεις, στα πάρτι, στις επετείους τις δικές τους ...και όλα αυτά χωρίς εμάς... για εμάς... αυτόν που θα αποφύγει όσο κομψότερα γίνεται τα καθημερινά, αληθινά προβλήματα των ανθρώπων, αυτόν που θα φροντίσει να έχουμε τον κομψότερο φωτισμό στα σοκάκια της πόλης μας αφήνοντας σκοτάδι στην ελπίδα της ποιοτικότερης ζωής που **απαιτούμε**.

Σώμα ένα

Η τοπική αυτοδιοίκηση έχει μείνει πίσω και ο ρόλος της έχει απαξιωθεί. Ενώ θα έπρεπε να είναι κοντά στον πολίτη και να πολεμά το κράτος, να διεκδικεί και να συγκροείται με το πολιτικό κατεστημένο έχει μεταμορφωθεί σ' ένα πιο απρόσωπο και δύσκαμπτο οργανισμό που ενισχύει τη δράση του πολιτικού κράτους και υπηρετεί τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα. Κράτος και τοπική αυτοδιοίκηση σώμα ένα στην υπηρεσία των καπιταλιστικών συμφερόντων.

Φαντασιακό

Η ταύτιση της κοινωνίας με τους θεσμούς ονομάστηκε κοινωνικό συμβόλαιο, σαν οι θεσμοί να εξυπηρετούν τα συμφέροντα της κοινωνίας, ενώ στην πραγματικότητα επιδιώκουν την άνευ όρων παράδοσή της. *«Η αρχή της αντιπροσώπευσης είναι ένας μηχανισμός που συνδέει το πλήθος με την κυβέρνηση και ταυτόχρονα την αποκόπτει απ' αυτή. Η αντιπροσώπευση είναι μια "δημοκρατική λύση" για να αντιμετωπιστεί ο κίνδυνος της απόλυτης δημοκρατίας.»* (~hardt, negri). Ένα φαντασιακό που εδραιώθηκε θεσμικά (de jure) στο συλλογικό ασυνείδητο δίκην φυσικής κατάστασης (de facto).

Το φαντασιακό (δημοκρατικοί θεσμοί) δεν είναι κάτι που εκδηλώνεται σαν καθρεφτισμός/είδωλο μιας πραγματικότητας - μιας πλατωνικής πραγματικής ιδέας. Είναι ο ίδιος ο καθρέφτης. Δεν υπάρχει πραγματική ιδέα. Το φαντασιακό υπάρχει ex nihilo. *«Η μάσκα δεν κρύβει το πρόσωπο, είναι το πρόσωπο»* (~deleuze, guatarri). Οποιονδήποτε λοιπόν προσδιορισμό και αν προσάψουμε στη δημοκρατία (περιεκτική, συμμετοχική, αστική, κλπ), η οποία εφαρμόζεται σε μια κοινωνία διαφορετικών (ατομικών) συμφερόντων, δεν κάνουμε τίποτα περισσότερο απ' το να εξωραΐζουμε τη μη συμμετοχή στις διαδικασίες λήψης των αποφάσεων.

Ελευθερία

Οι διαδικασίες αυτές είναι συνεχείς και προφανώς δεν περιορίζονται στην ανά τετραετία επιλογή αντιπροσώπων από ένα σύνολο προνομιούχων/προεπιλεγμένων πολιτικών. Γιατί τελικά εκεί εξαντλείται το χαμένο στοίχημα που λέγεται "τοπικές κοινωνίες". Στην ψευδαίσθηση της ελευθερίας, όπως αυτή θεσμοθετείται απ' το δικαίωμα του εκλέγεσθαι. Ο Orwell είχε πει πως αν θες να κυβερνήσεις άλλαξε το νόημα των λέξεων. Επαναπροσδιορίζοντας λοιπόν: ελευθερία δεν σημαίνει απλώς *το δικαίωμα να κάνω ό,τι θέλω αρκεί να μη βλάπτω τους άλλους* [ορισμός που μας (περι)ορίζει απ' το 1789], αλλά *η δυνατότητα να κάνω ό,τι κάνουν κι οι άλλοι* (να είμαστε όλοι προνομιούχοι).

Είναι μάταιο να πιστεύουμε πως μια κοινωνική δομή (ένα πολίτευμα;) μπορεί να θεωρηθεί ιδανικό για μια αυτοδιοίκητη κοινωνία που απαρτίζεται από ανθρώπους διαφορετικών συμφερόντων. Η εξάλειψη, ίσως, αυτών των διαφορών θα μπορούσε να οδηγήσει τα μέλη αυτής της κοινωνίας σε αναζήτηση ενός τρόπου οργάνωσής της. Το θέμα των κοινών συμφερόντων το θέτω κυρίως σε οικονομικό επίπεδο (ισότητα) κι όχι βέβαια σαν απόπειρα κοινού ορισμού για την ευτυχία. «*Η γενική ευτυχία δεν είναι απαραίτητα και δική μου ευτυχία*» (~stirner). Δεν μπορούμε να συζητάμε σοβαρά πχ. για το δικαίωμα του εκλέγεσθαι όταν είναι προφανές πως η οικονομική ανισότητα (ανισότητα ατομικών συμφερόντων) αφαιρεί αυτό το δικαίωμα απ' τα 9/10 μιας τοπικής κοινωνίας, γεγονός που συνιστά απουσία ελευθερίας (σύμφωνα με τον πιο πάνω ορισμό).

Το σούπερ ατού

Κάποια καλοκαιρινά μεσημέρια κάπου στα σχολικά μας χρόνια, για να κλέψουμε τον μεσημεριανό μας ύπνο και να είμαστε όσο το δυνατόν περισσότερη ώρα με τους φίλους μας άλλα και στη διασκέδαση, παίζαμε κάποια παιχνίδια που θα δημιουργούσαν όσο το δυνατόν λιγότερο θόρυβο και δεν θα διατάρασσαν την κοινή ησυχία των συμπολιτών μας. Ένα λοιπόν από αυτά τα «αθόρυβα» παιχνίδια ήταν και το σούπερ ατού. Ένα παιχνίδι καρτών με αυτοκίνητα, μοτοσικλέτες, αεροπλάνα, βαπόρια όπου αναγράφονταν στις κάρτες τα τεχνικά χαρακτηριστικά των εν λόγω μηχανοκινήτων. Υπήρχαν όμως κάποιες κάρτες οι λεγόμενες ΣΟΥΠΕΡ ΑΤΟΥ, οι οποίες σε όλες τις κατηγορίες τεχνικών χαρακτηριστικών σάρωναν τις υπόλοιπες και φυσικά όπως γίνεται αντιληπτό, όλοι μας προσπαθούσαμε με θεμιτά και αθέμιτα μέσα να αποκτήσουμε αυτές τις κάρτες και να κατατροπώσουμε τους αντιπάλους μας.

Στα αθόρυβα παιχνίδια των υποψήφιων δημάρχων και νομαρχών-υπερνομαρχών και βέβαια των κομμάτων που είναι πίσω και μπροστά από αυτές τις υποψηφιότητες, συναντάμε πολλά σούπερ ατού. Τα σούπερ ατού εδώ βέβαια δεν έχουν επιτάχυνση, κυλινδρους και τελικές αλλά αστέρες και αστερίες της κοινωνικής ζωής της τοπικής και όχι μόνο κοινωνίας του εκάστοτε δήμου και νομαρχίας.

Με τις δημοτικές εκλογές ανέκαθεν να αποτελούν ένα πολύ καλό γκάλοπ για τις βουλευτικές εκλογές και με τα κόμματα να σφυγμομετρούν την κοινή γνώμη και να χαράσσουν την στρατηγική τους για τις μετέπειτα βουλευτικές έδρες και με το επιχείρημα ότι ο πολίτης θέλει πάντα το καλύτερο για το δήμο που κατοικεί, μπήκαν στο παιχνίδι των υποψηφιοτήτων και των συνδυασμών διάφοροι «εκλεκτοί» του σταρ σύστημ από τραγουδιστές και αθλητές μέχρι μοντέλα, δημοσιογράφοι και ηθοποιοί.

Έχει γίνει πλέον απαραίτητη προϋπόθεση να συμπεριλαμβάνονται στους συνδυασμούς άτομα αναγνωρίσιμα στον πολύ κόσμο που θα σαρώσουν τους αντίπαλους όχι επειδή αξίζουν και θέλουν να προσφέρουν στην τοπική κοινωνία αλλά επειδή έχουν διάσημη μούρη και βλέπουν το όνομά τους και τις φωτογραφίες τους στα έγκυρα και έγκαιρα περιοδικά «ασιατικού» χρώματος. Υποψήφιοι που γνωρίζουν την περιοχή στην οποία ζητάνε την ψήφο των συμπολιτών τους επειδή εκεί τυχάνει να βρίσκεται το αγαπημένο τους καφέ ή η αγαπημένη του μπυραρία ή το κατάστημα με τα πιο trendy ρούχα κολλητά με το πιο cult μπουγατσάδικο για την απαραίτητη «μπουγάτσα με σταυρούς». Με τα πραγματικά προβλήματα της περιοχής να περνούν σε δεύτερη μοίρα καθώς οι εν λόγω υποψήφιοι εκλεγούν δεν εκλεγούν θα έχουν επιτύχει το επιθυμητό για τους ίδιους, να συγκεντρώσουν δηλαδή περισσότερο κόσμο στα νυχτερινά ξεσάλωματα της πίστας ή να κόψουν μυριάδες εισιτήρια στις πλατείες των θεάτρων ή να βάλουν φωτιά στα μηχανάκια της AGB.

Μέσα σ' αυτόν τον βομβαρδισμό και τα ντεμέκ σούπερ ατού που μας μοιράζουν τα κόμματα καλό θα ήταν να προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε αυτές τις κάρτες, να τις κάψουμε και να τραβήξουμε αυτές που πραγματικά αξίζουν και οι άνθρωποι που κρύβονται πίσω από αυτές να στοχεύουν στην πρόοδο και εξέλιξη του τόπου τους. Ρομαντικά, και δυσεύρετα και τα δύο μεν και η επιλογή μας όπως και οι υποψήφιοι αλλά το ίδιο δυσεύρετα και τα πραγματικά σούπερ ατού που τελικά κάνουν την διαφορά δε.

Το φάντασμα της καθαρίστριας...

...παρουσιάζει την ανυπαρξία των δημοτικών αρχών στη συντήρηση και επίβλεψη των δημοσίων σχολείων, καθώς και την σκληρή αντιμετώπιση απέναντι στους εργαζομένους της καθαριότητας που τόσα χρόνια εργάζονται υπό άθλιες συνθήκες. Σχολεία ερείπια με σπασμένα τζάμια, άβαφα επί σειρά ετών φιλοξενούν μαθητές. Σχολεία που με την παρέμβαση του δήμου μπορούσαν να είναι πρότυπα διδακτικά κέντρα. Ο κάθε δήμος μπορεί να αξιοποιήσει το εργατικό δυναμικό του και η συντήρηση των σχολείων να είναι ποιοτική και εφικτή με χαμηλό κόστος.

Εδώ όμως είναι η ευθύνη όλων μας και ειδικότερα η ευθύνη του κάθε δημοσίου υπαλλήλου. Δυστυχώς η ελληνική νοοτροπία προτάσσει το βόλεμα στο δημόσιο ως την μοναδική ευκαιρία για ένα καλό μισθό και ένα χαλαρό και "αναίμακτο" οχτάωρο. Το να είσαι δημόσιος υπάλληλος θα έπρεπε να αποτελούσε σοβαρό λειτούργημα. Ο κάθε δημόσιος υπάλληλος θα έπρεπε να προσφέρει τις υπηρεσίες του όχι στο μέγιστο ανθρωπίνων δυνατό αλλά στο μέσο. Όλα θα ήταν καλύτερα αφού ο καθένας από το πόστο του μπορεί να προσφέρει πολλά και η κοινωνική αλυσίδα θα ήταν ενωμένη και ισχυρή. Η απουσία της εργατικής αλληλεγγύης ενισχύει τις καπιταλιστικές διαθέσεις και η αυτοπαγίδευση είναι η αναπόφευκτη μοίρα μας. Εργάτης εναντίον εργάτη. Φανταστείτε το πολιτικό κόστος αν κάποιος έσφιγγε τα λουριά στη δημόσια διοίκηση; Γιατί να μην χρησιμοποιεί ο δήμος τους υπαλλήλους του; Γιατί πρέπει να γίνονται διαγωνισμοί για εργολαβίες; Το χειρότερο όλων όμως είναι η στάση των δήμων στους ανθρώπους που είναι υπεύθυνοι για την καθαριότητα των δημοσίων σχολείων.

Ο μέγιστος μισθός μιας καθαρίστριας για σχολείο μεγαθήριο με 15-20 αίθουσες, γραφεία και προαύλιους χώρους αγγίζει τα 420-430 ευρώ το μήνα χωρίς να πληρώνεται το καλοκαίρι, χωρίς δώρο Χριστουγέννων και Πάσχα. Χωρίς ακόμα να έχει το δικαίωμα να αρρωστήσει αφού αν αυτό συμβεί θα πρέπει να βρει αντικαταστάτη με δική της ευθύνη. Επιπροσθέτως υποχρεώνεται πριν ξεκινήσει η σχολική χρονιά να πραγματοποιήσει γενική καθαριότητα, εργασίες που δεν πληρώνονται αφού η σύμβαση ξεκινά με την έναρξη της σχολικής περιόδου. Το ίδιο συμβαίνει και τα Χριστούγεννα και το Πάσχα άσχετα αν δεν παίρνουν δώρο όπως όλοι οι εργαζόμενοι.

Ο δήμος σίγουρα δεν φταίει γι αυτήν την κατάσταση αλλά θα μπορούσε να βοηθήσει αυτόν τον ταλαιπωρημένο και αδικημένο κλάδο. Θα μπορούσε να διαθέτει τα συνεργεία καθαριότητάς του και να βοηθούν στη γενική καθαριότητα πριν την έναρξη της σχολικής χρονιάς. Θα μπορούσε να βοηθούσε στην καθαριότητα των τεραστίων εξωτερικών χώρων. Αλλά ούτε αυτό δεν κάνει δυστυχώς. Και σε δουλειές που αναλαμβάνουν οι δήμοι μέσω εργολάβων μετά το πέρας των εργασιών παραδίδουν τα σχολεία σε κακή κατάσταση με αποτέλεσμα η καθαρίστρια να αναγκάζεται να κάνει όλη την υπόλοιπη δουλειά. Και δεν μιλάμε για καθαριότητα αλλά πέταγμα των μπαζών που άφησε πίσω ο εργολάβος, πέταγμα των οικοδομικών υλικών που έμειναν στην αυλή. Όλα αυτά με 420 ευρώ το μήνα.

Η σχολική χρονιά μόλις έχει αρχίσει. Οι γονείς, οι σύλλογοι γονέων και κηδεμόνων αν πραγματικά ενδιαφέρονται - γιατί πολλές φορές είσαι μέλος του συλλόγου για προβολή και για να αισθανθείς παράγοντας - οφείλουν να πιέσουν τους δήμους. Όλοι χρειαζόμαστε καλύτερα σχολεία. Ο δήμος μπορεί να προσφέρει καλύτερα κτίρια και μέσα από διάφορες πολιτιστικές, καλλιτεχνικές εκδηλώσεις που μπορεί να πραγματοποιεί να κάνει τους μαθητές καλύτερους.

Για τις δημοτικές του Οκτώβρη δεν μπορούμε να σας πούμε κάτι. Δεν πιστεύουμε ότι κάτι μπορεί να αλλάξει. Η ευθύνη είναι δική μας. Μόνο αν ο κάθε εργαζόμενος στις δημοτικές αρχές πάρει σοβαρά το ρολό του και κάνει σωστά τη δουλειά του τότε όλα θα αλλάξουν. Μέσα από την τοπική αυτοδιοίκηση πρέπει να έρθει η αλλαγή. Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι πρέπει να πιέσουν ώστε η τοπική αυτοδιοίκηση να αποκτήσει σημαντικό και χρήσιμο ρόλο. Και επειδή πραγματικά δεν εκφράζουμε κάποια εμπάθεια προς τους δημοτικούς υπαλλήλους - αφού και εμείς τα ίδια θα κάναμε αν ήμασταν στη θέση τους, όντας μεγαλωμένοι με την ελληνική νοοτροπία - όλοι μας από τα πόστα που υπηρετούμε την κοινωνία (δημόσιο και ιδιωτικό τομέα) πρέπει να αλλάξουμε για να αλλάξει και το κράτος. Έχουμε τις δυνατότητες και μπορούμε.

Υποψήφιοι *persona non grata*

Οι εκλογές είναι άλλη μια ζωντανή απεικόνιση της προβληματικής δημοκρατίας που θέλουν οπωσδήποτε να μας κάνουν να ασπαζόμαστε. Η προκλητική κατασπατάληση χρημάτων για τους προεκλογικούς αγώνες τους, η ρύπανση του περιβάλλοντος με ατελείωτες ποσότητες χαρτιού και αντιαισθητικών ηχητικών μηνυμάτων και λόγων, η δημιουργία μιας τεχνητής ευχάριστης έντασης όπου πολύ κομψά τα ξεπουλημένα και επικίνδυνα - **persona non grata** - μ.μ.ε. την παρουσιάζουν ως ένα ατελείωτο «γλέντι» και «πανηγύρι» της δημοκρατίας, αλλά στην πραγματικότητα του βολέματος, της ρεμούλας, της κλεψιάς και της ανεντιμότητας του 99% αυτών οι οποίοι με κάθε τρόπο ασχολούνται και στηρίζουν αυτό το παρακμασμένο αναφαίρετο δικαίωμα του ανθρώπου.

Άλλη μία απόδειξη ότι οι θεωρίες πρέπει να καταστρέφονται ολοσχερώς, εφόσον δεν υλοποιούνται. Ο χρόνος και η ιστορία έχουν αποδείξει τον λόγο του αληθές... Όλοι συμφωνούν, ή μάλλον, οι περισσότεροι συμφωνούν σε όλα τα παραπάνω που προαναφέραμε. Στην πράξη όμως τι συμβαίνει; Οι «ηθικές» αναστολές θα καμφθούν όταν ο υποψήφιος - **persona non grata** -

«άρχοντας» θα τάξει μια θέση «εργασίας», όταν θα τάξει μια «μονιμοποίηση» σε μια άλλη εξίσου άδικα κατεχόμενη θέση εργασίας... ο νόμος της ζούγκλας δηλαδή... ο θάνατός σου, η ζωή μου... και από εδώ πάνε και οι άλλοι... και δεν *βαριέσαι, εμείς να είμαστε καλά, και ωχ μωρέ αφού τίποτα δεν αλλάζει και εγώ θα αλλάξω τον κόσμο; μην είσαι κορόιδο...*

Κλασσικοί προβληματισμοί υποταγμένων ανθρώπων στη μιζέρια και στην πλασματική-εικονική πραγματικότητα των ιστοριών των παππούδων και των γιαγιάδων μπροστά στο τζάκι, των show και των ταινιών της μεγάλης και της μικρής οθόνης, των βιβλίων, της μουσικής, των υπολογιστών, της γνώσης και της πληροφορίας... όλων αυτών που χρησιμοποιούνται σαν fast food για να γεμίζει κάπως η άδεια και αδιάφορη ζωή κάποιων, των περισσότερων ανθρώπων δηλαδή... απόδειξη του αντιθέτου υπάρχει; Νομίζουμε ότι οι πράξεις και μόνο μπορούν να κριθούν, και από τις πράξεις και μόνο μπορούν να βγουν τα συμπεράσματα...

Σκεφτείτε καλά αν πρέπει να ψηφίσετε ή όχι... σκεφτείτε αν ψηφίσετε τι θα ψηφίσετε...

Αυτονομία, σύγκρουση, ελπίδα

Αυτό που έχει ενδιαφέρον δεν είναι απλώς το άθροισμα των ατομικών βουλήσεων, ξεκομμένων από οποιαδήποτε διαδικασία δημόσιας διαμάχης, αλλά οι θέσεις/αποφάσεις/δράσεις που θα αναδυθούν απ' τις σχέσεις των ατόμων μέσα στην κοινωνία. «*Η διατομική σχέση δεν είναι ούτε υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων ούτε σύστημα θεσμών, αλλά μια διαδικασία*» (~balibar). Το σύνολο δεν συνίσταται απλώς στο άθροισμα των ιδιοτήτων των μερών που το αποτελούν (σκληρός αναγωγισμός), αλλά καινούριες ιδιότητες αναδύονται απ' την αλληλεπίδραση των επιμέρους (ήπιος αναγωγισμός). Όταν άτομα άνθρακα και υδρογόνου ενωθούν σε κυκλικές (αρωματικές) αλυσίδες, οι δεσμοί που προκύπτουν είναι πιο ισχυροί απ' το συνηθισμένο και νέες ιδιότητες αναδύονται, που δεν προέρχονται ούτε απ' τον άνθρακα ούτε το απ' το υδρογόνο. Όλη η εκλογική/δημοκρατική διαδικασία (συνειδητά) αφαιρεί αυτό το χαρακτηριστικό των κοινωνιών, ακριβώς επειδή εξαντλείται μόνο σε θεσμούς που ασκούνται στο επίπεδο του ατόμου. Το εκλογικό παραβάν απομονώνει τον άνθρωπο από τους συνανθρώπους του («*η μόνη αντίστοιχη πράξη είναι αυτή της αφόδευσης*» ~le brise-glace τ.2) και τελικά τον απονεκρώνει.

Οι τοπικές κοινωνίες χρειάζονται ένα βαθμό αυτονομίας που να τους επιτρέπει να ρυθμίζουν αμοιβαία τις δικές τους υποθέσεις, χωρίς να στηρίζονται σε κάποιο κέντρο αποφάσεων (αποκέντρωση εξουσίας). Να μπορούν να εκφράσουν τη συλλογική τους επιθυμία με άμεσες διαδικασίες (αυτοθέσμιση: συλλογικότητες, συμβούλια, ομοσπονδιοποίηση συμβουλίων, συνομοσπονδιοποίηση ομοσπονδιών), που θα περιέχουν το στοιχείο της αλληλεπίδρασης των ατομικών επιθυμιών, των διαφωνιών, των συγκρούσεων. «*Το άτομο συγκροτείται συλλογικά εγγράφοντας στην οργάνωσή του, συγκρουσιακά, το ίχνος του κοινωνικού*» (~macherey). Είναι ένα δικαίωμα που μας έχει στερηθεί. «*Υπάρχω σημαίνει λειτουργώ ή επενεργώ σε άλλα πράγματα*» (~spinoza), σε άλλους ανθρώπους (άτομα/μονάδες), και διαμορφώνουμε από κοινού αυτό που μας καθορίζει (την ιστορία μας), μέσα από διαδικασίες οι οποίες θα λειτουργούν έξω απ' τους κυρίαρχους μηχανισμούς (κρατικούς θεσμούς) ή από ομάδες που προωθούνται ως αυτονόητο πεδίο συνεταιρίζεσθαι (οικογένεια, εργασία, κλη). «*Ομάδες όπως, η οικογένεια ή "αυτούς που ξέρω απ' τη δουλειά μου", είναι ήδη αλλοτριωμένες και εθισμένες στον φαύλο κύκλο δουλειά/κατανάλωση/θάνατος*» (~bey).

Όλοι είμαστε οίονει αντιπρόσωποι. Αυτός είναι κι ο λόγος που η ελπίδα για φυγή απ' την επιφάνεια του καθρέφτη είναι ακόμα ζωντανή. Αλλά η ελπίδα είναι εκ φύσεως εξωθεσμική...

ΕΙΣ ...ΒΟΛΕΣ

15η Οκτωβρίου Ώρα:10 π.μ.

Έφτασε η ώρα που πρέπει να ασκήσω το δικαίωμα της ψήφου μου. Ποιος όμως είναι αυτός (ο πολιτικός) που μπορεί και θέλει να κάνει μια πόλη ανθρώπινη; Είναι πολλοί που μας λένε πως ξέρουν. Οι περισσότεροι ξέρανε και πριν απ' αυτές τις εκλογές (στις προηγούμενες) τι χρειάζεται η πόλη και οι άνθρωποί της. Πολλοί από εμάς τους ψηφίσαμε τα προβλήματα όμως τα ίδια (ανεργία, έλλειψη πράσινου, προβλήματα κίνησης κ.α.). Τώρα σχεδόν οι ίδιοι μας υπόσχονται πάλι τα ίδια. Κάποιοι υποστηρίζουν πως παράγουν έργο. (Πόσο μας χρέωσαν για αυτή την παραγωγή δε μας είπαν). Κάποιοι άλλοι ότι αλλάζει πρόσωπο η πόλη (τα είδαμε και τα δικά τους μούτρα). Δεν μπορεί όμως θα υπάρχουν κάποιοι απ' όλους αυτούς που θα θέλουν πραγματικά να κάνουν τη ζωή στην πόλη πιο εύκολη, πιο ανθρώπινη πέρα από κομματικά συμφέροντα, για τους πολίτες (που πάνε σαν μαλάκες και ψηφίζουν τον πρώτο που θα τους πει ότι θα τους βολέψει), που θέλουν να ζήσουν ανθρώπινα. Νομίζω πως δεν προλαβαίνω σήμερα να τους βρω (αν υπάρχουν), γι' αυτό λέω να συνεχίσω τον ύπνο μου και ίσως τους δω στο όνειρό μου (αν το θυμάμαι μόλις ξυπνήσω).

ο μ ι κ ρ ό ς

persona non grata

cLowN comzeradd dab doy samurai!f still_ill vitrovaz

βιβλιοπωλεία:

αλφειός (χαρ. τρικούπη 22, αθήνα)
βαβέλ (ζωοδ. πηγής & λόντου 1, αθήνα)
ελεύθερος τύπος (βαλτετσίου 52, εξάρχεια)
εναλλακτικό (θεμιστοκλέους 37, εξάρχεια)
λεμόνι (ηρακλειδών 22, θησείο)
πρωτοπορία (γραβιάς 3-5, αθήνα)
ναυτίλος (χαρ. τρικούπη 28, αθήνα)
solaris (μιοτάση 6, εξάρχεια)
tilt (ασκληρίου 37, αθήνα)
underground
(καραόλη & δημητρίου 56, πειραιάς)

cafe/bar:

αθήναιο (τσαμαδού 10, εξάρχεια)
αστάρι (μαραθώνος 28, μεταξουργείο)
intro (κ. βάρναλη x, περιστέρι)
lemon (ακτή θεμιστοκλέους 154, πειραιάς)
μικρό (αραχώβης 38, εξάρχεια)
μικρό (αιμ. βεάκη 36, περιστέρι)
τα παιδιά (μ. αλεξάνδρου x, περιστέρι)
ποδήλατο (θεμιστοκλέους 48, εξάρχεια)
γενικά:
nosotros (θεμιστοκλέους 66, εξάρχεια)
μικρό μουσικό θέατρο (βεΐκου 33, κουκάκι)

persona non grata

φυλακισμένο κείμενο - [άγνωστος]

Η προσμονή της λύτρωσης, επανεκκίνηση της ζωής – δε σε σκότωσαν σε ακινητοποιήσαν. Ο χρόνος τρέχει – ευχή που εκπληρώνεται, κι όμως ήσουν εραστής της ζωής, θρηνούσες τη μέρα που τελείωνε και γιόρταζες για αυτήν που ξημέρωνε. Εσωτερικός διχασμός – συναισθηματική ακροβασία. Όσο “κρατάς” πλημμυρίζεις από ευτυχία. Δάκρυα χαράς, σε στιγμές αναμνήσεων αυτών που τώρα σου λείπουν. Αυτών που είχες και θα έχεις δικά σου, μέσα σου, μαζί σου. Άνθρωποι, αναμνήσεις, όνειρα εμπειρίες – γροθιά στη δυστυχία. Όμως “πέφτεις” συχνά και χάνεσαι στο σκοτάδι της φρίκης. Και όταν έρχονται εκείνες οι γαμημένες οι στιγμές αρχίζει η μάχη για την αποφυγή των “μαύρων” τάσεων που ο εγκλωβισμός έρχεται να σου χαρίσει σαν λύτρωση από το βάνουσο εαυτό σου. Αυτός ο απάνθρωπος εγκλωβισμός που σε αποσυντονίζει, σε νεκρώνει και σε ορίζει. Όμως εσύ αντέχεις και γυρνάς πάλι πίσω στη γαλήνια μοναξιά σου που είναι συντονισμένη από όμορφες σκέψεις γεμάτες δύναμη, γνώση και ελπίδα. Συνειδητοποιείς, πεισμώνεις, χαμογελάς ειρωνικά γιατί βγήκες ακόμα μια φορά νικητής και συνεχίζεις ακέραιος.

Σφίγγεις τα δόντια και συνεχίζεις περιμένοντας να αναμετρηθείς με τα επόμενα όριά σου έτοιμος να τα ξεπεράσεις ακόμα μια φορά. Κι όμως δεν είσαι μόνος, ούτε ο μόνος...

Ο ήλιος, δύει και καθώς μαζεύει δειλά δειλά τις ακτίνες, δίνει τη θέση του στο σκοτάδι. Επιτέλους, τώρα μπορώ να μείνω απαρατήρητος στην κρυφώνα μου, περιμένοντας Αυτόν. Ποιος είμαι και τι κάνω? Δεν έχει σημασία. Το μόνο που έχει σημασία εδώ και τώρα, είναι ο στόχος και το αποτέλεσμα...

Δεν είμαι κακός άνθρωπος, πιστέψτε με. Αλλά Αυτό το άτομο, μου έχει καταστρέψει κυριολεκτικά τη ζωή. Όμως, όλα αυτά θα τελειώσουν σήμερα, εδώ! Έχω βαρεθεί τόσα χρόνια να κατεβάζω το κεφάλι και να είμαι εγώ μονίμως το θύμα. Αρκετά πια, είναι καιρός να περάσω στην αντεπίθεση.

Όλα άρχισαν πριν από έναν περίπου χρόνο. Θυμάμαι πολύ καλά εκείνη την καταραμένη μέρα που ξεκίνησαν όλα. Καθόμουν στο γραφείο μου, πνιγμένος ως συνήθως στη δουλειά και σαν να μην έφτανε αυτό ήμουν και μες στο άγχος, από τις φήμες που κυκλοφορούσαν περί της μείωσης προσωπικού και περικοπές μισθών, πάλι. Τότε τον είδα για πρώτη φορά να περνάει από δίπλα μου καλοντυμένος και φορώντας στο πρόσωπο εκείνο το αλαζονικό ύφος, που τόσο απεχθάνομαι.

Είχε, λέει, ραντεβού με το αφεντικό. Αυτό ήταν, λίγες μέρες αργότερα βρήκα πάνω στο γραφείο μου ένα φάκελο που μου ανακοίνωνε, με αρκετή ευγένεια, ότι απολύομαι. Έτσι, απλά.

Το είπα και στην αρχή, δεν είμαι κακός άνθρωπος, μην με παρεξηγήσετε, απλώς κάποια πράγματα με τρελαίνουν. Εννοείται βέβαια ότι ο αντικαταστάτης μου ήταν Αυτός...

Μα καλά θα μου πείτε, ο πρώτος ή ο τελευταίος είσαι που απολύεται; Δίκιο έχετε, αλλά κάντε λίγο υπομονή να ακούσετε και τη συνέχεια. Το έγκλημα ήταν, αν μη τι άλλο, οργανωμένο. Πριν από τρεις σχεδόν μήνες, η γυναίκα μου ζήτησε διαζύγιο. Η αλήθεια βέβαια είναι, πως τον τελευταίο καιρό δεν τα πηγαίναμε και ιδιαίτερα καλά. Ουσιαστικά ο μόνος λόγος που μας κράταγε ακόμα μαζί ήταν τα δύο αγγελούδια μας. Ωστόσο, ξαφνιάστηκα όταν μου ανακοίνωσε ότι θέλει να χωρίσουμε.

Κι έτσι ξαφνικά βρέθηκα χωρίς δουλειά, αλλά το σημαντικότερο και χωρίς την οικογένειά μου. Προσπάθησα βέβαια να βλέπω όσο πιο συχνά μπορώ τα παιδιά μου, καθώς ήταν τώρα η μοναδική πηγή ελπίδας στην τόσο μίζερη πια πτυχή της ζωής μου. Από αυτά λοιπόν ήτανε γραφτό μου, να μάθω και το τελευταίο κομμάτι που θα συμπλήρωνε τόσο αρμονικά το ψηφιδωτό της δυστυχίας μου.

Ήταν πριν από μια εβδομάδα περίπου, όταν η μικρή μου ελενίτσα μου εμπιστεύθηκε πως τον τελευταίο καιρό η μαμά, βλέπει πυκνά συχνά έναν άλλον κύριο και πως πρόσφατα, τον έφερε και σπίτι για να τους τον γνωρίσει...

Το γεγονός δεν άργησε να επιβεβαιώσει και η γυναίκα μου, πρώην για την ακρίβεια, ανακοινώνοντάς μου, πως θέλει να ξαναφτιάξει τη ζωή της και πως πολύ σύντομα πρόκειται να παντρευτεί. Μου ζήτησε κιόλας να γνωρίσω, τον εν λόγω κύριο, για το καλό όλων μας και κυρίως των παιδιών... Πιστέψτε με, δεν είχα και πολλές επιλογές.

Και βέβαια, όπως φαντάζομαι όλοι έχετε ήδη μαντέψει, ο μέλλον σύζυγος της πρώην γυναίκας μου δεν ήταν άλλος από το αλαζονικό εκείνο ανδρείκελο που μου είχε πάρει τη δουλειά! Ε, όχι. Αυτό πάει πολύ, έτσι? Το θέμα έγινε τώρα, καθαρά προσωπικό. Όσο και να θέλω να δείξω ότι είμαι ανώτερος και πως δεν με πειράζει, ξέρω ότι είναι αδύνατο, ξέρω ότι είναι ψέμα.

Βρίσκομαι λοιπόν εδώ, στη κρυφώνα μου, έτοιμος να βάλω ένα τέλος σ' αυτόν τον απαίσιο εφιάλτη που με βασανίζει τον τελευταίο χρόνο. Σας είπα, δεν είμαι κακός άνθρωπος. Αλλά εύχομαι ποτέ να μην βρεθείτε στη θέση μου και ποτέ να μην νιώσετε όπως νιώθω εγώ τώρα.

Αρκετά! Φτάνουν πια τα λόγια και κανένα σας δεν μπορεί να με μεταπείσει. Έχω ήδη λάβει τις αποφάσεις μου. Το σχέδιο είναι απλό, την ώρα που θα γυρνάει κουρασμένος από τη δουλειά Του θα Τον περιμένω σ' ένα σκοτεινό σοκάκι και όταν κάνει το λάθος και περάσει από κοντά μου, εγώ...

Μα, να 'τος έρχεται. Τον βλέπω να με πλησιάζει ανυποψίαστος, περπατώντας αργά προς το μέρος μου. Ο δρόμος είναι έρημος και το λιγοστό φως που φωτίζει από την κολόνα είναι σαν να συνωμοτεί και αυτό μαζί μου. Με προσπερνάει, βγαίνω από την κρυφώνα μου και τον ακολουθώ. Γίνομαι η Σκιά του. Περιμένω την κατάλληλη στιγμή, βγάζω το μαχαίρι που έκρυβα επιμελώς κάτω από την καμπαρτίνα μου και με μια αποφασιστική κίνηση Τον χτυπάω.

Αυτό ήταν, μια άναρθρη κραυγή και κάποια επιθανάτια αγκομαχητά, είναι τα τελευταία σημάδια της ζωής του και τέλος. Όμως, κάτι περίεργο μου συμβαίνει. Ενστικτωδώς πέφτω και εγώ κάτω. Ξαφνικά όλα αποκτούν, τώρα πια, νόημα. Καθώς βρισκόμαστε και οι δύο ξαπλωμένοι κάτω, το καταλαβαίνω. Αλίμονο, είμαι η Σκιά Του!

καμμένα χαρτιά
[skotian eftame]

Ανατροπές στα παγωμένα όνειρα
και σε όλα αυτά που λέμε δεν αλλάζουν
κυματοποιημένα μυαλά στα γρανάζια
των γιγάντιων μηχανών
ανδροειδή ρομπότ προσφέρουν
δόξα και δύναμη και την ψευδαισθηση
μιας ξεσκισμένης ανθρωπιάς
βορά στους κροκόδειλους του πλούτου
στα διαμαντένια δάκρυα
για όλους αυτούς που θυσιάστηκαν
με τη βία
στα θεμέλια των παντοκρατοριών
αδελφοκτόνοι οσμίζονται το αίμα
από μακριά βάζουν φωτιά και
χορεύουν γύρω από τα καιγόμενα χαρτιά
βγάζοντας αλαλαγμούς

Τι ομορφιά! Τι φρίκη!
Το κλείσιμο των ματιών
Το χειροκρότημα, το λάκτισμα
Το φινάλε, το τελευταίο φιλί
στους ομαδικούς τάφους
στα συναξάρια και τα ράσα
των ευλογημένων κομάντο-βομβιστών
σε απανωτές ενέργειες αυτοκτονίας
και ελευθερίας
το τίμημα του μίσους
και της τυφλής υπακοής

Καιγόμενοι κάδοι απορριμμάτων
και όλα αυτά να είναι γραμμένα στα καμμένα μας χαρτιά

Και τα λεφτά να τα τρώνε οι κότες
και οι κόκορες τραβηγμένοι φιλά στα τουφέκια
να στρίψουμε και η τύχη να μας πει
ποιος θα αρχίσει πρώτος να τραγουδά
για τα καμμένα μας χαρτιά

Και λίγο πριν τελειώσουμε
από το μανίκι θα σας βγάλω
τα καμένα μου χαρτιά
σημαδεμένους άσους
κι αμηχανία
κι ανισότητα
στα λόγια τα πολλά
παρέα με τα χαμένα μας κορμιά
καίμε ω ναι τα καίμε
τα τελευταία μας χαρτιά

Αναπολώντας ξεφτισμένα
όσια και ιερά
και θα μιμούμαστε
τους ναυαγούς ξανά
που ξέμειναν και πάλι μακριά
βγάζουμε αφρούς επίμονα και νοερά
και καίμε ναι τα καίμε τα τελευταία μας χαρτιά
χωρίς επίγνωση που τρώμε τα σκατά
και σκουπιζόμαστε στα βρώμικα μαντήλια
που τα κουνάμε ρυθμικά
και φεύγουμε επιτέλους μακριά
χωρίς σκοτούρες, πολέμους και ουρλιαχτά
και νοερά
θα τρώμε όταν πεινάμε
από τα καμμένα μας κορμιά
με όλο χαρά!
Θα μνημονεύουμε τους δήμιους
κι εμείς ξανά
η βορά
για τα σκυλιά
που θα γαβγίζουν απειλητικά

Τι ομορφιά! Τι φρίκη!
όταν ακούς στα λόγια τα πολλά
να σου μιλάνε για τα χαμένα μας κορμιά
και νιώθω μια περίεργη χαρμολύπη.

καλώς να 'ρθεις δευτέρα - [κουκούτσι]

Τρώγαμε όλοι μαζί. Ήταν κυριακή. Όχι όμως μια συνηθισμένη κυριακή ούτε όμως μια κυριακή με την "οικογένεια". Ήμασταν πέντε άτομα. Δύο ζευγάρια κι εγώ. Προσπαθούσαμε να ξεχάσουμε τις γεύσεις από τις καμένες μπριζόλες και με χοντρές χοντρές γουλιές κρασιού μιλάγαμε. Προσπαθούσαμε να ξεχάσουμε τη δευτέρα, το πρωινό ξύπνημα. Πιστεύαμε πως ζούσαμε για 'κείνη τη στιγμή, και όμως βιαζόμασταν να περάσει. Βιαζόμασταν να τελειώσουμε το φαΐ, την ομιλία, να φτάσουμε σπίτι μας, να έρθει η δευτέρα επιτέλους. Κάποιος μίλησε για το χρόνο πως περνά χωρίς να του κάνει αίσθηση (σίγουρα εκτός κυριακής). Το τραπέζι είχε λουλούδια (απ' τη λαϊκή του σαββάτου), περίμεναν κι αυτά τη δευτέρα, όχι όμως για να ξυπνήσουν μα για να μαραθούν. Οι γκόμενες μιλάγαν για το πώς τους έκανε ο αέρας του μεσημεριού τα μαλλιά, «Αύριο κομμωτήριο», τις πείραξα. Μα το πήραν σοβαρά κι άρχισαν να μιλούν γι' αυτά. «Έλα να παίξουμε ρακέτες» μου φώναξε ο ένας. "Τακ-τακ, τακ-τακ" τώρα πια είχα μάθει, έτσι δεν υπήρχε η διασκέδαση του αμύητου όταν χάνει τη μπάλα και όταν την ψάχνει μαζί με το σκύλο. Οι κοιλίες φουσκωμένες, άντε τώρα να παίξεις, ή να ακούς το τακ-τακ. «Αδράνεια μας έπιασε σήμερα». «Δεν πέτυχε και το φαΐ». «Ω, ναι, οι μπριζόλες». «Λίγη μουσική, βρε παιδιά». Ανοιξαμε το ραδιόφωνο. «Ειδήσεις ή ποδόσφαιρο;» Γέλασα. Πιάσαμε την ευρώπη, κουρδιστάν, ναζιστική νεολαία, ευρωμπάσκετ, αλβανοί και πέτσινά φτηνά απ' την τουρκία. Κάτι έλειπε απ' αυτό το γεύμα της κυριακής. Σίγουρα όχι (μόνο) το ταίρι μου (το άλλο μισό ζω). «Ελάτε να δούμε τηλεόραση», φώναξε ο οικοδεσπότης. Όλοι γκρινιάξαμε, μα στο τέλος καθίσαμε, αρχίσαμε τα σχόλια (η ώρα της χώνεψης). Στη δύση το διαλύσαμε χαρούμενοι για το γυρισμό. Η κυριακή τελείωνε επιτέλους, κι ως ερχόταν η δευτέρα, η τρίτη, η τετάρτη... σημασία είχε ότι παίρναμε το δρόμο του γυρισμού. «Την άλλη κυριακή πάλι», κλείναμε ραντεβού, μόνο το μενού δεν κλείσαμε, στην τελική είναι το μόνο που μπορεί να πάει καλά. «Θα φέρω και τον τάδε», είπε ο ένας και με κοίταξε. «Θα φέρω γλυκά για την υποχρέωση», του είπα. Μπήκαμε (πού αλλού;) στ' αυτοκίνητα. Πατήσαμε κόρνες αποχαιρετισμού και φύγαμε, αφήνοντας το ζευγάρι να χασμουριέται, συγνώμη: να χαιρετά. Στη διασταύρωση χωρίσαμε κι εμείς. Έχε γεια, αναθεματισμένη κυριακή, που απ' το πρωί μας μπουχτίζεις με άγχος. Και να φανταστείς στο δημοτικό με τρώμαζε η δευτέρα, η τρίτη, η τετάρτη. Σημασία είχε ότι παίρναμε το δρόμο του γυρισμού (άραγε για πού;).

Η επιφάνεια είναι ένα σκαλοπάτι μεταξύ ουρανού και θάλασσας. Ο επιφανειακός άνθρωπος δεν θα καταφέρει ποτέ να υψωθεί, να πετάξει στον ουρανό. Ούτε θα γνωρίσει τον υπέροχο βυθό της θάλασσας. Η ζωή του στερείται νοήματος, ουσίας. Την ουσία αυτή δεν θα τη βρείτε στην επιφάνεια, γιατί είναι κρυμμένη στο βάθος, πρέπει να ψάξετε καλά, είναι θαμμένη κάτω από τις στοίβες αδιαφορίας και παραλόγου...

Ο τρόπος που ζεις, οι σκέψεις, οι αποφάσεις που παίρνεις καθημερινά, καθορίζουν τι άνθρωπος είσαι. Με άλφα κεφαλαίο ή όχι. Όλοι κάνουμε παραχωρήσεις - ο κόσμος μας δεν είναι ιδανικός. Όταν όμως ενεργούμε αληθινά, με βάση του τι πραγματικά είμαστε και θέλουμε, βελτιώνουμε τις πιθανότητες να γίνει ο κόσμος καλύτερος.

Μοιάζει ουτοπικό; Ρομαντικό; Επιτρέψτε μου να διαφωνήσω.

Μόνο όταν εμφανίσουμε τον πραγματικό μας εαυτό θα ξεκολλήσουμε απ' την επιφάνεια που δεν αρμόζει σε κανέναν από μας. Τότε και μόνο τότε θα μπορούμε να αποκαλούμαστε άνθρωποι κι όχι ανθρωποειδή. Τότε και μόνο τότε θα 'μαστε ζωντανόι οργανισμοί κι όχι κούκλες, πλαστικά ομοιώματα. Όλοι αυτοί οι φαντασμένοι και τυχάρπαστοι ας αρκεστούν στη μίζερη και επιφανειακή ζωούλα τους, που η μοριακή δομή της είναι η υποκρισία και η συγκατάβαση.

Άστους αυτούς να νομίζουν ότι είναι στον αφρό. Άστους να νομίζουν ότι είναι στην κορυφή. Η ιδιοφυΐα καθώς και το χιούμορ μου (με τις απαιτούμενες δόσεις ειρωνείας) δεν μου επιτρέπει τέτοιου είδους συνειρμούς. Αυτά είναι για τους ρηχούς και ματαιόδοξους ανθρώπους, που η ανοησία τους δεν τους επιτρέπει να δουν πέρα απ' τη μύτη τους. Κι είναι τόσο βαθιά νυχτωμένοι, ενώ ταυτόχρονα νομίζουν πως είναι ευτυχισμένοι μέσα στη χαζομάρα τους.

επιφάνεια

[indifferent fire]

νεκροί χωρίς θεό / νεκροί χωρίς σύνορα

ψυχαναγκαστικός παροξυσμός; ή μαζί μας ή θάνατος, ή με την φρίκη
ή με την παράνοια, ή με τον εχθρό μου ή με τον εχθρό μου.

η ανθρώπινη ιστορία σε μια ατέρμονη επανάληψη
και η αποτύπωσή της ανίκητη να την εκφράσει

τα διαρκή "επικάαιρα"...

(chaos_ju)

αυγή - [comzeradd]

(ανοίγω τα μάτια)

μια οπτασία στο πίσω μέρος
του μυαλού μου
μια ουτοπία κάθε πλευρά
του εαυτού μου

κι ο εφιάλτης βασανίζει
όταν ξυπνώ
το όνειρο με τιμωρεί
όταν ξεχνώ

(κλείνω τα μάτια)

ήχοι απόμακροι θροϊζουν
στη φωνή μου
εικόνες άγνωστες γεμίζουν
την ψυχή μου

κι ο θάνατος γελάει
όταν κοιμάμαι
μα η ζωή χαμογελάει
όταν φοβάμαι

(ανοίγω τα μάτια)

τα χειρότερα εγκλήματα
τα σκέφτηκαν λίγοι,
τα έπραξαν πολλοί
και τα ανέχτηκαν όλοι

ΒΕΙΡΟΥΤ